

KEDVENC KÖNYVEM

Vajda Júlia operaeénekes

A Sziesztá, a Szegedi Nemzeti Színház és a Somogyi-könyvtár rovata



Alekszej Tolsztoj: Aranykulcsoska

Gyönyörű, régi mesekönyvvel érkezett a kedves olvasmányokról szóló beszélgetésre Vajda Júlia, a Szegedi Nemzeti Színház opera tagozatának Liszt-, Prima-, Artisjus-, és Dömötör-díjas, s még számos más rangos elismeréssel kitüntetett énekes, akinek művészi munkásságát tavaly Szeged Kultúrájáért – Kölcsy gyűrével jutalmazták.

A könyv, amelyet a művésznő még kislány korában kapott, Alekszej Tolsztoj Aranykulcsoska avagy Burattino kalandjai című meséje. Megsárgult lapjain látszik, hogy apró ujjak gyakran forgatták, s az is, hogy közben nagyon vigyáztak rá: sehol egy folt, vagy gyűrődés. A finom pasztellszínekkel illusztrált kötet rajzai a kalandos történet díszletei közé varázsolják nem csak a gyermek-, de a felnőtt olvasót is.

- Minden mesekönyvemet megőriztem, s időről időre újra kezembe veszem őket. Mindegyik egyformán kedves, de van köztük néhány, amelyet különösen szeretek. Ilyen például a nagy alakú, „kékbetűs” Andersen, vagy a textilkötésű János vitéz, amelynek már a megsimítása is gyönyörűséggel tölt el. A régi könyvek illata is emlékek, hangulatok sokaságát idézi föl...

- Nehéz volt „kedvenc könyvet” választani, hiszen minden jó könyv kedves attól a mondanivalótól, amit egyedül éppen attól az olvasmánytól kaphatunk meg. Ez a mesekönyvekre is igaz. Azért gondoltam közülük éppen az Aranykulcsoskára, mert megejtően kedvesnek találok a szeleburdisága révén újabb és újabb kalandokra és veszélyekre keveredő fabábu alakját. Burattino és „előképe”, Pinokkió rokonságát maga a szerző világítja meg a mese kerettörténetében. Alekszej Tolsztoj – akinek családja távoli rokonságban állt a Háború és béke írójával, Lev Tolsztojjal – az előszóban elmondja, hogy gyermekkorában olvasott egy könyvet, amelynek címe így szólt: Pinocchio, avagy a fabábu kalandjai.

- A történetet gyakran elmesélte pajtásainak, de mivel a könyve időközben elveszett, a mesét minden alkalommal másképpen mondta el: olyan kalandokat is beleszótt, amelyeknek semmi közük sem volt a könyvhöz. Évek múltán azután eszébe jutott régi barátja, a fabábu, és elhatározta, hogy továbbadja a gyerekeknek ennek a különös, fatuskából faragott emberkének a történetét. S minthogy „fabábu” olaszul „burattino”, hősét is így nevezte el.

- Nagyszerű a mesealakok jellemzése. A bábszínház figurái, Malvina, a kékhajú lányka, a két bohóc: Arlecchino és Pierrot, a Beszélő Tücsök, Tortila teknősbéka, és a többiek is néhány tollvonással remekül megformált alakok. Hasonlóképpen a rosszakarók: Basilio, a tarka kandúr, és Alisa, a róka, valamint Carabas Barabas, a bábszínház-igazgató.

- A történet végén természetesen minden jóra fordul. Az aranykulcsoskával kinyitott ajtó mögött foltáruló bábszínházban egy vidám, új élet kezdődik a Carabas Barabas sanyargatásából megszabadult bábuk számára.

Nyilas Péter

Sorozatunk a november 23-i Sziesztában folytatódik!